

MAARIV by - Ben Dror Yamini

(July 4, 2008) לאחר שהחרימו את רכוש משפחתה ואילצו אותה לעזוב את מולדתה, היא הגיעה לשדה התעופה. שם בזזו גם את המזוודה שהייתה כל רכושה. קוראים לה שרה. היא בת יותר מ-80. בשבוע שעבר סיפרה על עצמה ועל הקהילה היהודית שגורשה כמעט כולה ממצרים ב-1956.

זה קרה בבית הלורדים בלונדון, במסגרת כנס של "צדק ליהודים", ארגון גג יהודי, שבסיסו בארצות הברית, הפועל למען הכרה ביהודים שגורשו מארצות ערב כפליטים. הארגון מזכיר לנו שמדובר בטיהור אתני לכל דבר ועניין: 865 אלף יהודים אולצו לצאת מארצות ערב.

"הנכבה היהודית", יש מי שקורא לזה עכשיו. היהודים שנאלצו לעזוב את אלכסנדריה היו חלק מהאליטה. זה לא עזר להם. הם גורשו. הפליטים היהודים השתקמו. אלכסנדריה חווה בעיקר דעיכה. כך גם יהודי בגדד. עיראק לא חיכתה למדינה הציונית כדי לנקום. הפרעות התחילו הרבה לפני ("הפרהוד", בגדד, 1941, עניין שעומד במרכזו של סרט חדש ומומלץ, עם עדויות ניצולים, בבימויו של יצחק חלוצי). ההפסד כולו של בגדד.

מלונדון לתל אביב. השבוע נערך כנס באוניברסיטת תל אביב. גם הוא בנושא הזיכרון. המרצים היו כמעט על טהרת האנטי-ציונים. הנכבה כמובן כיכבה שם. אבל רק הפלסטינית. זה רק עניין של זמן עד שהנרטיב המשופץ יספר לנו שהפלסטינים היו אוהבי אדם ודרשו שלום.

ולמרות זאת, ביצעו בהם הציונים הרשעים ג'נוסייד וגירשו את הבודדים שנותרו בחיים. והיהודים בארצות ערב? הם, כידוע, הכריזו מלחמה על מדינות ערב, איימו לזרוק את מאות מיליוני המוסלמים לים והודיעו שהם עומדים להשמיד אותם, עם בוא הניצחון. ולכן הם גורשו. זה היה עונשם. בין לונדון לתל אביב, הפעם לונדון ניצחה. בגדול.